

Nejvyšší Pečovatel

V modlitebním společenství často v přímlybných modlitbách prosíme za nemocné, vyprošujeme jim milost uzdravení. Při modlitbách chval pak vyznáváme: Ježíš – lékař těla a duše, chvála Tobě, Pane. To proto, že Ježíš uzdravuje i tělo i duši. Jde mu o uzdravení *celého* člověka.

Ježíš před sebou nevidí jen nehybné údy ochrnutého, ale vnitřním zrakem Spasitele vidí také jeho nemocnou a hříchem poškozenou duši. A protože v Ježíšově chápání je na prvním místě i u nemocného především ochrnutá duše (nemocný člověk) a ne nohy (problém, nemoc), věnuje pozornost nejprve jeho duši, odpouští mu hříchy. Jako když záchranáři dávají první pomoc. Nezačnou první řešit zlomenou končetinu, ale vrhnou se na zástavu srdce, dechu, protišoková opatření. Zajistí nejdříve funkce ze všeho nejdůležitější. Funkce, které vedou rychle ke smrti. Ježíš jedná stejně. *Srdce* má vždycky přednost. Zde zjišťujeme, že co se nám lidem zdá přednější, nemusí být doopravdy ze všeho nejdůležitější. Tělo člověk nemá navždy, duši ano. Ježíš uzdravuje duši a pak se sklání k tělu. Sklání se s velikou něžností a sám, jak nám na mnoha místech podává Písmo svaté. Nemá na to žádné sluh, kterým by přikázal, co mají udělat a že by se jen díval. Sám obvazuje rány a dotýká se míst, kterých se druzí lidé dotknout štítily. Neodvrací se od žádné nemoci, neodmítá nikoho, kdo za ním přichází a žádá o pomoc, ať už přímo, nebo prostřednictvím svých přátel, či přítomných. V tom se skrývá obrovská naděje pro všechny, kdo jsou nemocní.

A tak než zaobírat se otázkami Proč já? Proč naše rodina? Proč teď a kdybych jen, které jsou obvykle otázkami nezodpověditelnými a mohou zničit naši víru, obrátit se přímo na Ježíše. Neříká, proč trpím, není povinen nic vysvětlovat, ale říká mi: *Jsem s tebou, pomáhám. Poslechni mě. Tvá bolest není nesmyslem.* Milující partner, rodiče, děti a přátelé, pozorní lékaři, všichni ti, kteří nemocnému pomáhají a pečují o něj, jsou bezesporu důležití v procesu uzdravení, ale tím nejvyšším pečovatelem je Pán. Proto přijmout svou nemoc a vše co je s ní spojené a přimknout se blíže ke Spasiteli. Pak je touha nemocného po znovunabytí zdraví čímsi dobrým a hluboce lidským, zejména je-li proměněna v důvěryplnou modlitbu. Nemocný není sám. Celé společenství církve prosí spolu s ním za uzdravení. „Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny“. Každá svátost, kterou nemocný přijímá, zvláště svátost nemocných, je zdrojem milosti. Staví do blízkosti Pána, dodává sílu ke snášení bolesti, sílu vytrvat, zbavuje úzkosti, beznaděje, chrání před zoufalstvím a uzavřením se do sebe, vede k odevzdanosti do vůle Boží: Teď jsem v péči někoho mocnějšího...

Nemocný nikdy není odepsán. Vždy, byť jen svým utrpením a modlitbami, může velmi přispívat k dobru druhých, stát se významným svědkem víry a zdrojem posily pro ostatní; a to více jak za svého dřívějšího života. Navzdory modlitbě nejsou všichni nemocní uzdraveni. Tím se nezneplatňují božská zaslíbení. Boží vůle je uzdravit. Existují překážky uzdravení, které mohou být odstraněny,

ale asi nevíme v čem spočívají, protože vidíme „nejasně“, nejsme boží tajemníci, řadě věcí porozumíme až... Bůh nás jednoduše žádá, abychom v něj vložili důvěru a rozhodnutí nechali na Něm. Ve skutečnosti samotné lidské spasení je formou uzdravení.

Bolest přináší pokoru. Člověk s ní ztrácí na své povýšenosti a pýše, které mu bránily k otevřenému a naplněnému vztahu s Bohem. *Pokora* umožňuje přemítat, může vést k revizi života a přivedení člověka na správnou cestu, k obrácení srdce. Nakonec pro něj není nic důležitějšího než Bůh.

Je možné radovat se ze života a být velmi šťastný i se špatnou nohou.

Díky za každou mši svatou slavenou v domažlické nemocnici.

modl.spol.

Jablko poznání, kdo by si nekousl?

Asi většina nastávajících rodičů zajímá, jestli miminko, které očekávají, bude holčička nebo kluk. Samozřejmě si přejí, aby bylo zdravé, hezké, a aby dělalo rodičům radost. První člověk, který se vědecky zajímal těmito otázkami, byl brněnský kněz Mendele, který křížil různé druhy hrachu a pomocí pokusů dokázal předpokládat další a další generace. Tento kněz nebyl jeho vrstevníky pochopen a uznán.

Po 35 letech se jeho teorie dočkala renesance a začalo se jí říkat eugenika. Po svém si ji přivlastnilo nacistické Německo. Zakládaly se spolky jako Společnost pro rasovou čistotu či Eugenická vzdělávací společnost. Na základě principu čisté rasy a eugeniky vznikaly koncentrační tábory, kde postupně byli likvidováni Židi, Rómové a další méně hodnotní jedinci a národy. Stará eugenika skončila porážkou fašistického Německa.

Tu starou eugeniku, ale vystřídala eugenika nová, která se už neřídí ideologií, ale poptávkou a nabídkou. Skoro vše se dá objednat a zaplatit. Každým rokem je počato několik desítek tisíců dětí ze spermatu anonymních dárců, kteří mají certifikát zdravých dárců.

Samozřejmě se dá oplodnit více zárodků (což je běžná praxe) a z jejich DNA se dá vybrat ten s nejlepší dispozicí. Rodiče si mohou vybrat kluka nebo holku a samozřejmě vytrídít ty vadné – s rozštěpem, malé růstem, agresivní...zkrátka ty, jejichž DNA neprojde sítí normálnosti. To bohužel není žádná fantazie, to je realie. Poroučíme větru a dešti. Teď už tu žádného Boha nepotřebujeme, žádná náhoda, žádná pravděpodobnost, všechno máme ve svých rukou. Myslím si, že Hitler by byl nadšený.

Díky umělému oplodnění přišlo na svět již mnoho dětí, které přinesly mnoho radostí svým rodičům a já nechci a nemohu nikoho soudit. To ale neznamená, že si nemůžeme dávat otázky, kde se to všechno zastaví a kde je mez, za kterou chceme jít?

PJ

(inspiraci k článku byla kniha Simona Mawera *Mendelův trpaslík*, nakl. Kniha Zlín, 2010)